

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Kellemes húsvéti ünnepeket!

VI. ÉVFOLYAM
11—12 sz.

1938. ÁPRILIS
10—20.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Önöző vers.

Tavaszi nap öltözteti az ébredő földet,
Langyos szellő csókolja az erdőt, hegyet,
völgyet...

Kinyitotta szép szemét a kék ibolyavirág,
Körülötte illatozik a kacagó világ.

Felkeltem az arany nappal és versenyt futottam,

Tündéreknél országából jó illatot hoztam.

Megöntözlek téged ezzel, hogy virulj frissebben,

Nálad szebb ne legyen sem itt, sem a tündérkertben.

Szabad megöntözni?

Holstein Mária.

Kertészkedjünk kis cimborák

Megkezdődött az ajándék virágmagvak szétosztása. A helybeli gyermekek már meg is kapták virágmagvaikat. Az idén az állami iskoláknak is tudtak ajándékba adni gyűjtésükből a kis cimborák, mégpedig mintegy száz gyermeknek. Ebbe az ajándékozásba az a megkapó és az az értékes, hogy a gyermek adja a szorgalmas kitartó munkájának az eredményét a másik gyermeknek, hogy azzal örömet szerezzen annak.

Am az idén a nagyok is kivették részüket a virágmagvak rendezéséből. Három nagy kalákát rendezett az Uj Cimborá, az elsőt Bányai Károlyné urasszony-nál, a másikat a szerkesztő néninél s a harmadikat Tamás Béláné urasszonyék-nál. A kaláka vidám, nótás hangulatában készültek a kis tasakok s osztogatták beléjük a különböző virágmagvakat. 6—700 tasak virágmag is elkészült egy-egy este.

A szerkesztőség itt mond köszönetet azoknak, akik a virágmagrendezés kalákájában résztvettek.

Vidékre is szívesen küld az Uj Cimborá az idén is, egyes kis cimboráknak, vagy iskoláknak, ajándékba, ingyen, csupán a csomagolás és portóköltiségre kér 7 lejt bélyegben előre beküldeni.

Hogy írjuk?

Többen kérdezték közületek, hogy most már nem lesz „Hogy írjuk” rovat, mivel a két utolsó számban nem közöltünk újabb szavakat.

Szándékosan nem közöltünk, hogy lássuk fog-e valaki érdeklődni, fog-e valakinek hiányzania a rovat? Örömmel látjuk, hogy igenis kis olvasóink szívesen ismerkednek meg nyelvünk szavaival. Füzetükbe szorgalmasan gyűjtik a szókinészeket. No lássunk most „b” betűs szavakat! Am jól figyeljete meg minden szót, hogy kell leírni.

Béce, becéz, becses. Bécs, bécsi, bég, békesség, bel, belföld, belügy, belviszálly, beltartalom, Béli (nem Béli) bele (igekötő, az igével mindig egybeírjuk, ha az ige előtt áll. Ige után nem írjuk soha az igekötőt egybe az igével), pl. beleszur, belefér, belészorul, néz bele, dob bele, szur bele, stb. — bélel, bélés, béles (pl. tőrősbéles), Belgium, belgiumi vagy: belga.

Gyermekkorban a játék a tanulás eszköze.

A kisgyermek játszva tanul és játszva ismerkedik meg a külső világgal. Adjunk a gyermekek kezébe hasznos játékszereket. A szétnyitható képeskönyvek, kemény lapokkal, színes képekkel pompás versekkel a leghasznosabb játékszerek. **Gyermekvilág.** Versek, színes képek, az állat és gyermekvilágból 90 Lej. **Magyar falu.** Vidám falusi élet Polyá Tibor képeivel, Gyuri bácsi verseivel 60 Lei. **Utazzunk.** Kalandos utazás a nagyvilágban. Byssz Róbert színes képeivel és Matyi bácsi verseivel 60 Lej. **Állatvilág.** Az oroszlan, a viziló és más vadállatok élete 90 Lej. **Vidám cirkusz** 90 Lei. **Varázrország** 90 Lej. **Tündérláz** 90 Lei.

Megrendelhető a Minerva Irodalmi és Nyomdai Müintézet Rt. könyvterjesztő osztályánál, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Ugyanott nagy választék ismeretterjesztő könyvekben, színdarabokban, elbeszélésekben és regényekben.

Kiváncra árjegyzék ingyen!

Húsvéti vers.

*Drága kicsi hang, húsvéti harang,
Úgy kong, zeng, bong, hív,
Felujjong a szív.*

*Nénike szemén, boldog égi fény.
Imáját mondja,
Hit beragyogja.*

*Templomba megyünk, úgy énekelünk,
— Hozsánna, áldott —
Aki megváltott!*

*Otthon is öröm, rózsavíz özön,
Szép piros tojás,
Friss locsolkodás.*

*Szívünkben hála, zeng a hozsánna,
Örül föld és ég.
Áldott, szép Húsvét!*

Kirjákné Kovács Emma.

Hatodik húsvétunk . . .

Ha a Karácsony a szeretet fehér ünnepe, a Húsvét a feltámadás reményébe vetett hit ünnepe. Annak az emlékére ülünk, hogy a nagypénteki gyásznapon felfeszített Krisztus harmadnapra otthagyt a sziklabörtönét. Feltámadott. S adta nekünk is az édes reménységet, hogy a Halál csak mulandó testünket veheti uralma alá, — ám a Szellem, a Lélek bennünk öröktől fogva volt, van és lesz.

Az Új Cimborának külön is ünnepe a Húsvét. A Húsvét hozta el szép ajándékul ezelőtt hat esztendővel az Új Cimborát nektek, romániai magyar gyermekek.

Bizony gondok között, sok küzdelemmel indult meg ez a kicsi élet. Csak a Fentvaló tudja, mert ő látta a csillagok fénye mellett hányszor tépelődött gondokbamerülten a szerkesztő néni a kis ujság életbentartásáért olyankor, mikor más puha nyoszolyáján az igazak álmát aludta.

Az eltelt évek az Új Cimborá feltörő gazdag életterejét bizonyították.

Ez a kis lap ma már egy bizonyosság, hogy a gyermekvilágban különleges és nélkülözhetetlen helyet foglal el, éppen azért, hogy a szeretet szertesugárzó és összekapcsoló erejével élő erőként munkálkodik a gyermeklelkében, azoknak útmutatást, irányítást ad.

A szellemi síkon az eltelt hat év alatt hatott, alkotott és gyarapított az Új Cimborá. Országos gyermekmozgalmakat vetett fel, mint a virágkertészkedés, a rajzmozgalom, amelyre felfigyeltek még Japánból, Amerikából és Esztországból is, s a legutóbb Clujon megrendezett II-ik országos gyermekrajzkiállításon különösen amerikai rajzok szép számmal szerepeltek.

Az Új Cimborá decemberben megalakult Baráti Társasága lehetővé tette, hogy sok

Regátba szakadt gyermek, vagy szegény iskola megkaphassa ezt a kis ujságot.

S munkatársaink, akik nagyrészt transilvaniaiak, tanárok, tanítók, pedagógusok, jönevű gyermekírók, áldozatos szeretettel lelkük, tehetségük legjavát adják, hogy a lap szellemi színvonalát munkáikkal minél magasabbra emeljék.

Az Új Cimborá tehát boldog emlékü Benedek Elek nyomdokain haladva, kivívta magának az elismerést, a megbecsülést, az élethez való jogot. Ezt elvitatni nem lehet, sem lekicsinyelni.

Miért, hogy vannak mégis ajtók, amelyek hiába kopogtatunk?

Ma a gyermekek jövő reménysége. S ha ma valakik úgy dolgoznak a gyermekekért, mint az Új Cimborá szerkesztőgárdájának tagjai, úgy az a kis ujság megérdemli társadalmunk részéről a legnagyobb támogatást.

Szólok azért most egyeseknek és az összességnek. Szülőknek, tanítóknak, intézményeink vezetőinek, népünk irányítóinak, jóbarátainknak, *fogjunk össze, egyesítsük az erőket*, egyetlen nagy közös munkára — álljanak mellénk az egyházak felekezetre, vallásra való tekintet nélkül.

Hány ezer gyermek van még, akikhez nem jutott el az Új Cimborá. Munkálkodjunk, dolgozzunk, tevékenykedjünk azért, hogy minél több helyre eljuthasson ez a kis ujság.

A húsvéti harangok figyelmeztetően zengenek, bongnak: Mindent a maga idején, amíg még nem késő! Az előtt a hat esztendő tevékenység előtt, az előtt a gazdag életerő előtt, amelyet ma az Új Cimborá sugároz magából, a feltámadás ünnepének hangulatában, nyilván meg a bezárt ajtók, nyílnak meg a bezárt szívek.

Ferenczy László Marcella.

Józi diák kalandjai.

Ifjúsági regény. * Írta: Nagy Kálmán.

(10)

Végül is megparancsolta a kapitány, hogy térítsék magához a fiút. Két markos matroz megfogta, hidegvízzel jól ledörzsölte, dögönyözte; mikor már fel bírt ülni, kevés bort adtak innia s hamarosan annyira vitték, hogy meg tudott szólalni.

A kormányos tudott egy kicsit románul és ő tolmácsolta a kapitány kérdéseit. Józi elmondott mindent szépen; hogy szökött meg hazulról, hogy jutott a hajóra... Mikor megmondta, hogy magyar, felhívták a hajószakácsot, aki a háború előtt egy magyar grófnál szolgált és így egészen jól tudott magyarul. Most már folyékonyabban folyt a kihallgatás. Mikor elmondta Józi, hogy édesapja jómódu ügyvéd és földbirtokos s ő mégis Amerikába akart szökni, az angol kapitány nagyon mérges lett s majdnem megverte. Végül is lecsillapodott kissé s a szakácsot megbízta, hogy vegye maga mellé Józit s viseljen gondot reája — de a szemem elé ne kerüljön az ebadta kölyke! — vetett szikrát mégegyszer a savós színű angol szem, de most már mégis szelidebben.

A rádióosztályt pedig megbízta a kapitányi szigorral, hogy azonnal lépjen érintkezésbe a Constanța-i kikötőhatóságokkal s értesítse őket a kis szökevényről. A rádióosztály azonban azt jelentette, hogy a készülékek annyira megrongálódtak, hogy pár napba fog telni, amíg kijavíthatják. A kapitány a haját tépte mérgében, de nem tehetett semmit. Bele kellett nyugodnia, hogy a kis potyautast csak az első megállóhelyen teheti le, az pedig, amint menetrendileg pontosan meg volt állapítva, „Marseille“, a francia kikötő volt.

Józsinak jó dolga lett a szakács mellett. Segített neki a főzésnél, az pedig ellátta étellel, megosztotta vele fekvőhelyét és munkaközben gyönyörű történeteket mesélt. A konyha két kerek ablakán pompásan láttak ki a tengerre. A szakács mindent megmutatott, megmagyarázott Józsinak. Ő már sokszor járt erre, minden helyet ismert, minden nevet tudott, mindenről tudott egy-egy érdekes, szép mesét.

Mikor a Boszporusz-szoroson keresztül haladtak, a török szultánokról, a keleti fényről, pompáról beszélt. Konstantinápolynál megmutatta az „Aranyszarv“-öblöt, mely annyszor ringatta hajjain a szultánok fényes gályáit.

Megmutatta mesziről az „Aja-Szófia“ mecsetet, a legszebb török templomot. Megmutatta a komoran sötétlő héttornyot, a „Jedikulát“, mely annyi rab s köztök oly sok ártatlan, derék magyar keserves panaszait nyelte el öblös tornyaiban az évszázadok során át.

Mikor az „Égei“ tengeren haladtak, számos szigetet közelítettek meg. Sehosem kötöttek ki, de azért jól látták a szigeteket. Még itt tudott ám a szakács szép meséket mondani. Elbeszélései nyomán megelevenedtek Józi lelki szemei előtt a Kiklopsok, Titánok, az idahegyi pásztorok, olimpusi istenek és istennők. Szinte látta, hogy, mint veri le Heraklesz a krétai bikát, vagy hogyan győzi le a neameai oroszlánt. Látta, miként marcangolják a leláncolt Prometeuszt az éhes saskeselyük a magas kösziklán. Sellők, najádok népesítették be a partokat, öblöket és a szirének énekének csábító fuvallmai hangzottak a mesék szőlőmain át.

Elhaladtak Tenedos, Lesbos, Chios, Tinos, Delos, Naxos, Páros, Milos, Kréta szigete mellett.

Mikor Kréta szigetét is elhagyták, kiértek a nyílt „Földközi“-tengerre. Még itt ámult ám el Józi. Mikor már egy napig haladtak a nyílt tengeren, hatalmas hajóhadat pillantottak meg. Itt a legmélyebb a tenger, mondta a szakács, több mint 3000 méter a mélysége. Az a hajóhad pedig, amelyet látnak, az angol földközítengeri hadi flotta. Itt gyakorlatozik a hatalmas haderő. — Azok a kisebb páncélos hajók a torpedórombolók, magyarázta nagy szaktudással a szakács, — azok pedig, ott hátul, azok a testesebbek a repülőgép-anyahajók. Egy-egy hajó 150—200 repülőgépet is hordoz néha a hátán. — Mikor egy kicsit tovább haladtak, balfelőlről három óriási páncél szörnyeteg tűnt elő, melyeket eddig még nem láttak. Hatalmas vas-kolosszusok voltak, valóságos úszó erődök. Közepükön magas, többemeletes acéltornyaik voltak, melyekből kísértetiesen meredeztek elő a félelmetes ágyúcsövek. — Az a legelső a „Hood“, a legnagyobb, 42000 tonnás; nyolc 38-as, tizenkét 14-es, két 12-es és nyolc kisebb ágyú van rajta. Az a közbülső a „Valiant“, az 33000 tonnás, a leghátulsó pedig a „Renown“, az 37000 tonnás. — Ezek Anglia legnagyobb hadihajói, — magyarázta a szakács — és egyúttal a világ legnagyobb csatahajói. — Józi

érdeklődéssel vegyes borzongással szemlélte a borzalmas, gyilkos szörnyetegeket és boldogan sóhajtott, mikor végre eltűntek a lát-határról.

Tovább menet találkoztak a „Conte Biancamano“ nevet viselő hatalmas olasz személyszállító gőzzel. Fedélzete zsufolásig volt tömve katonákkal. Lehetnek vagy harmincezeren, — állapította meg a szakács és sajnálkozva tette hozzá — szegény fiúk, Abesszíniába mennek sivatagokért harcolni. Vajjon hány tér vissza belőlük?

Józsi, aki már rég megbánta, hogy hazulról megszökött, a sok gyöttrődéstől, hányódástól, ijedelemtől, borzalomtól úgy el volt már csigázva, hogy alig állott a lábán, csak úgy rezgett, reszketett, mint a nyárfalevél. — Hej, sokszor megfogadta, hogy nem megy ő el többet hazulról, csak még egyszer érkezhessen haza. Azonban a sok megpróbáltatásnak még nem volt vége. Egy éjszaka irtózatoss dörgésre, csattogásra, berregésre ébredtek. A szakács is ijedten tápáskodott fel, ez még az ő edzett, vén, tengeriróka idegeit is megviselte. Mintha százezer ördög szabadult volna el a pokolból, úgy nyögött, dörgött, harsogott, viharzott az iszonyú hangorkán az égboltozat alatt. A szárazföldről fényoszlopok ezrei szántották végig fényhasábjakkal az égboltozatot és a tengert. — A fénykévék su-

gárainál repülőgépek légiói tűntek fel. Úgy dongtak, szálldostak, zsibongtak, mint egy felkavart óriási darázsfészek. — Hétszáz katonai repülőgép gyakorlatozott Malta szigetén La Valetta erőd felett.

Ezek az angol repülők — eszmélkedett a szakács — és éjjeli gyakorlatot tartanak. — Józsi azonban nem lehetett lelket verni. Az idegkimerüléstől egykedvű bután hevert az ágyán s a kérdésekre mindenféle zagyva feleletet adott. — A következő napokon már fel sem tudott kelni. Mély létargiában feküdt, táplálékot is alig vett magához. Szerencsére, mikor Marseillebe értek és kikötöttek a Joliette-kikötőben, onnan épen indulóban volt egy hajó. Ennek kapitánya már felfogta a rádióon a București-i üzenetet, mely Józsi eltűnéséről szólt és szívesen vállalkozott arra, hogy hazaszállítja Józsit, annál is inkább, mert tudta, hogy nagy jutalmat kap érte.

November elején értek vissza Constanța-ba, ahol már várták is Józsit a kiküldött detektívek, hogy a sok hányódás, szenvedés, nélkülözés után visszaszállítsák a maga kárára okult kis szökevényt a szüleikhez. Mikor végre biztos talajt érzett a lábai alatt, kiesit magához tért a mi Józsink és felsóhajtott: Úgy látszik, még sem nekem szólt a Széchenyi István mondása, mikor azt hirdette: „Tengerre magyar!!!“

Vége

ÖNTÖZŐ VERSEK

Gyűjtötte: Móráné Ősz Rózsa.

Húsvét másodnapján
Mi jutott eszembe?
Régi vizipuskám
Vettem a kezembe.

Meg is szólaltatnám,
Hogyha megengednék,
Egy-két virágszálat,
Itt meg is öntöznék.

Én is kertészlegény vagyok,
Magam után nyomot hagyok.
Virágot öntözni járok,
Érte csak pár tojást várok.

Húsvéti emlék.

Irla: **Benedek Elek**

Egyszer régen hajdanában
Gyönyörű szép képet láttam.
Nem volt festve ez a kép,
Eleven volt, csodaszép.

A hegyek közt jártam-keltem;
Mosolygott az ég felettem.
Bár valék még kis legény,
Ünnep van ma érzésem.

Mentem, mentem, mendegéltem
Kék ibolyát szedegéltem;
Oszd megálltam hirtelen...
Vajjon mi történt velem?

Álltam, álltam mozdulatlan,
Virágszedést abbahagytam!
S fölkiálték: Óh te szép!
Két kis leány imádkozék.

Néztem őket meghiottan,
S én is imádságba fogtam:
Ki érettünk meghala,
Imám hozzá szólt vala.

Nem hallám mit imádkoztak,
Tudom, hozzá fohászkodtak;
S példájukat követém,
Húsvétnak szent ünnepén.

Mint két ága két szép fának,
Szépen összehajolának.
S nem törődve én velem,
Imádkoztak szüntelen.

Rég volt... már megöregedtem
De e napot nem feledtem.
Gyönyörű volt, csodaszép.
Felejtethlen ez a kép.

A bátor fiú.

(Monolog.)

Az Uj Cimborának írta: **Móráné Ősz Rózsa.**

(10–11 éves fiú. Büszkén lép a színre. Sétál.)

Bárki mit is mond, én félni nem tudok. A félelmet nem ismerem. Ilyen az én természetem. Haj, haj, bátornak születni kell. Nem vagyok olyan, mint Kálmán, aki, ha egy kutyát lát az úton, a másik oldalra kerül. Ismétlem és mondom, hogy én bátor vagyok.

(Leül.) Csak egy esetet mondjak el kérem. A múlt este rémes zaj volt a konyhában. Késő volt már, a lámpák is égtek. Senki a háziak közül nem volt a konyhán. Anya rémulten kiáltott fel: „Ki az?! Ki az?!“

— Ugyan anyuka, — mondtam, — nem kell félni, hiszen én itthon vagyok. Kint bizonyosan a kutya jár. Majd megnézem. — Azal kinyitom az ajtót és csakugyan a Sajó lépdelt befelé tejes szájjal. Igaz, hogy én voltam az, aki őt előzőleg a konyhába beengedtem, de én erről hallgattam, s így mindenki azt hitte... pardon, kell is higgye, hogy bátor vagyok. Mert, ha a konyhában egy farkas, vagy medve, avagy oroszlán lett volna, én kérem akkor is kimégyek oda. Mert én a tigrissel is szembe merek állani, már én ilyen vagyok.

(Kívülről kapargálás hallik.) (Ijedten.)

Mi az? Valami mozog a másik szobában és anyácskám kinn van az udvaron. Mi mozog? Talán az említett farkas, vagy medve, vagy kimondani is alig tudom: oroszlán. Vagy Isten ments, talán egyenesen tigris. (A kapargálás megint hallszik.) Nem, én úgy gondolom egér. Bizonyyal csak egy kis egér.

Nem azért vagyok én bátor Laci, hogy az egértől megijedjek. (Dobbanás.) Mi az?! Nem, ez nem egér, jól hallom, ez csak farkas lehet. Ekkora zajt csak egy farkas csinálhat. Farkas, hm... hm, csak bár puskám lenne, de így, teljesen védtelen nem merek kimenni. (Kaparás.) Ez már mégis sok, én bátor vagyok, de az ajtót még sem merem kinyitni. Hiszen megért akárki is engem, semmi védő fegyverem nincs. (Kint mozgás.) Jaj! még bejön a farkas. Ezt a széket az ajtó elé teszem. Még mindig bejöhet. Oda taszítom az asztalt is. Ez sem elég egy farkasnak. Taszítani fogom. (Egyik kezével taszítja az asztalt, a másikkal a homlokát törölgeti.) De elfáradtam és még mindig hallom a zörgést. Csak az a szerencse, hogy bátor vagyok. (Dübörgés.) Jaj, jaj, jaj. Anya, anyuka! Itt egy farkas, vagy egy medve, vagy Isten tudja, talán oroszlán is. Anya, anyácskám! (Kintről macskanyávogás.) Na végre, esakhogy szólásra birtam. Hiszen ez a macska.

Még tiszta szerencse, hogy bátor vagyok és nem ijedtem meg.

(Függöny.)

Mindenkit érhet baleset.

Erdőháton nagyba megy a húsvéti készülődés. Nyiszike — Lapifalvi Hakmak úr bájos neje — újra festeti a lakását, amelyet a legújabb amerikai építészeti stíl szerint tojásalakúra építtettek. Önagysága maga ügyel fel a festésre.

— Aztán csak szép legyen a munka! — mondja még elmenőben. S nem veszi észre, hogy a baj a nyakába szakadt, csak akkor, amikor a drága új ruháján végigesorgott a festék.

A végén még a festő vigasztalja:

— Tessék megnyugodni nacesága kérem! Mindenkit érhet baleset!

A hóvirág meséje.

Írta: **Dávid Gabriella.**

A tündérek gyönyörű országának volt egy kis szigete az Operenciás tenger közepében. A sziget azonban olyan messze esett az országtól, hogy még a tündérhajóknak is több napi utjukba került az odajutás s ezért Tündérország királya egyetlen leányára bízta a kormányzást, a tündérnépek pedig ilkére kötötte, hogy leányának mindenben engedelmeskedjék.

Ezt már csak a forma kedvéért tette, mert jól tudta, hogy a kis tündérek bármire képesek lennének leányaért, aki életének jó részét köztük töltötte s ez alatt volt idejük őt megismerni s megszeretni.

A kis sziget abban különbözött Tündérországtól, hogy itt nem nyílt más, csupán csak gyümölcsvirág. Olyan volt az egész tartomány, mintha a fehér meg rózsaszínű felhők birodalma lett volna. A tündérek reggeltől estig énekeltek, táncoltak, lepkét kergettek, szellőszáryon repültek tova, mint a gondolat s ha elfáradtak, pici virágvankosokra hajtották fejüket. Dolguk nem sok akadt. Napjában kétszer virágot öntöztek. Ez is inkább szórakozás volt, mint munka. Pici aranyöntözőkbe gyémántkútak csillogó, illatos vizét mérték, azzal locsoltak a gyümölcsvirágokat s nem egyszer csupán csintalanságból, kis társaikat is s ilyenkor kedvesen mentegetőztek: „Ne haragudj, azt hittem, te is virág vagy!”

Igy éltek vidáman. De a legnagyobb boldogság mégis az volt számukra, amikor a gyümölcsvirágokat a Földre kellett szállítaniok.

Ahogy a Földről ellúnt az utolsó fehér folt, ahogy megjelent az első tavaszi napsugár, a kis

tündérek jöttek-mentek, rendeztek a virágokat, mígnem ott volt az idő, hogy indulhattak. Am szállításra már százzszámra álltak a virágok. Külön-külön kocsikra kerültek az alma-, cseresnye-, szilva-, körte-, birsalma-, barack-, galagonya-, kökényvirágok. Condos tündérkezek végezték a rakodást, nehogy csak egyetlen kis virág is összetörjön. Mikor már mindent feiraktak, elébe fogták szellő paripájukat, azok repültek is sebesen s meg sem álltak Tündérország kikötőjéig. Ott kis méhek és lepkék fogata várt, hogy továbbvigye az illatos szállítmányt a Földre.

A kis fogatokat természetesen tündérek kísérték, mert az ő dolguk volt feldiszíteni, teleaggatni a fákat virágokkal. S míg az apró népesség ebben foglalataskodott, addig a királykisasszony néhány udvarhölgyével bejárt minden házát s kicsi kosarakba gyűjtötte a virágok látára előtűnő emberi mosolyt, gyermeknevetést, csillogó szemekből kiragyogó fénykéveket. Ez volt a fizetésük, azért, amit hoztak.

Történt egyszer, hogy Tél apó nagyon sokáig talált a Földön maradni. A kis hirnőkök egyre szomorúbban tértek haza: „Az emberek sokat búsulnak, soknak nincs fája. A gyermekek mind meghültek, betegek, láz ül a homlokukon, de Tél apó ezzel mit sem törődik” — mondta az egyik. „Tavas herceg már három hete megérkezett, kint vár, napról-napra küldi Napsugár követeit Tél apóhoz, hogy hagyja már el a Földet, de a követek eredménytelenül járnak s félig megfagyva térnek vissza” — panaszkolta egy másik.

Néhány nap múlva végre mosolygó arcú hírnök jelentkezett a királykisasszonynál: „Elment már Tél apó, — ujságolta — Tavasz herceg bevonult kíséretével együtt. Három hét múlva mi is útra kelhetünk.“

A királykisasszony rövid gondolkodás után így szólt: „Nem várunk három hetet. Tél apó sok szomorúságot okozott az embereknek, bár mi szerezzünk egy kis örömet, ha mással nem, hát azzal, hogy korábban megyünk, mint rendszeren. Amint mondtad, Tél apó már elment, így tehát nincs mitől tartanunk s egy hét múlva indulhatunk.“

Lett erre nagy öröm! Hozzá is kezdtek nyomban a készülődéshez s a hét utolsó hajnalhasadásakor már virágdíszben pompázott a Föld minden gyümölcsfája, bokra. A tündérnép pedig, mint ki jól végezte dolgát, meglepődedten hintázott a virágos ágakon.

Hanem volt valaki, akinek mindez nem tetszett s az a valaki senki más nem volt, mint Tél apó.

Ugyanis Tél apó Tavasz herceget hosszas könyörgésre beengedte, de ő maga nem tért azonnal haza. Néhány magas hegyre rándult még ki s így Télország kapujába késve érkezett. Mielőtt azonban becsukta volna maga után a kaput, megegyeszer visszanézett s hát uramfia mit látnak szemei! Virágos fákat! Szörnyű haragra gerjedt! Azonnal előparancsolta hűséges szolgáját és kiadta a szigorú rendeletet: „Rögtön befogod a hat fehér viharparipát, felraksz jó néhány zsák havat, fagyot s indulsz vele a Földre! Értetted? Azzal a feleletet meg sem várva, indult fel a fényesre csiszolt jégleteső-kön szobájába, közben pedig egyre dohogott magában: „Haszontalan szedte-vedte népsége! Még ki sem tettem jóformán a lábamat s már itt vannak! Micsoda új rend ez?! Honnan ez a nagy bátorság? Na, majd emberségre tanítalak én titeket...“

A szolgál pedig ezalatt a paripákkal bajlódott. Vadak voltak nagyon s este lett, mire valahogy sikerült befogni őket.

Akkor aztán — „hajrá“ — vágattak a Földre.

A kis tündérek már rég hazafelé vették útjukat s nem is sejtették azt a nagy pusztítást, amit Tél apó szolgája művelt a Földön.

Ahogy hazaérkezett, komor arcú alattvaló

jelentette, a királykisasszonynak, hogy megérkezett édesapja és beszélni óhajt vele. A királykisasszony rosszat sejtve, sietett fel apjához, aki borus tekintettel nézett rá s egy messzelátót adott kezébe: „Nézz bele!“ — mondta. A királyi lány elsápadt attól, amit látott: Lehajtott fejű emberek, letört águ havas fák voltak ott, ahol ők virágot s vidám kedvet hagytak. A tündérkirály szánakozva nézte leányát: „Szegény gyermekem!“ — sohajtotta. „Látod mit tettél?! Hamarabb mentél, mint kellett volna. Az embereket megkárosítottad, mert ott az idén gyümölcs nem lesz s ez halálos bűn Tündérországbán.“ „Édesapám, hiszen én csak jót akartam!“ — suttogta a királykisasszony. „Tudom gyermekem, de mégsem segíthetek rajtad, mert a törvény Tündérországbán is törvény. Ellenére tenni még a királynak sem lehet.“ „S nekem meg kel halnom!“ — szólt csodálkozva a királykisasszony.

— Halál Tündérországbán nincs, azt jól tudod, — felelte az apja. — Azért azt, aki halálos bűnt követ el, száműzik a Földre. Ha a bűne szándékos volt, úgy valami csunya állat alakjában él még egy darabig, ha pedig bűne meggondolatlan, szándéka jó volt, maga választja ki, hogy mi kíván lenni abban a rövidke életben, amiben még része lesz. Ehhez neked is jogod van, mert hiszen semmi rosszat nem akartál. A királykisasszony apja karjaiba hullott: „Értelek édesapám! — zokogta. — Itt kell hagynom szép Tündérszigetet s egyedül kell élnem a Földön. Ó mért nem lehet inkább itt meghalni, ahol olyan boldog voltam.“ Sirt a király is, siratta egyetlen leányát, de az idő telt, nem lehetett soká várni, szólt hát leányának, hogy vegyen búcsút kis tündéreitől.

A tündérek körülvették úrnőjüket s mikor mindent megértettek, egyhangként kiáltottak fel: „Veled megyünk mi is, nem hagyunk el. Az emberek megkárosításában mi is résztvettünk, a bűn nemcsak a tied. A te száműzetésed a mienk is. A szomorúságot mi is okoztuk. Próbáljunk meg, rövid földi életünkben jóvátenni mindent, próbáljunk meg örömet szerezni az embereknek. Kérd meg apádat — mondták tovább — hogy változtasson minket virággá. Olyan virággá, aminek nem árt a hideg, a fagy, aminek nem árt Tél apó bosszúálló keze, aminek szabad előbujni már az első tavaszi nap-

Az új toborzó-verseny eredményeit, helyszüke miatt, csak a jövő számban közöljük, azonban a nyerményeket húsvétra a nyerteseknek elküldjük.

sugárra, aminek szabad korán mosolyt csalni az emberi ajkakra.“

A királykiasszony szeme felragyogott. Ennyi szeretetet mégsem várt. Akkor én lepke leszek, hogy halálomig csókolhassalak hűséges testvérkéim, mondta lelkesen és megfordult, hogy visszamenjen apjához, elmondjon neki mindent. Erre azonban nem került sor, mert a király az ajtó mögött végighallgatta a történetet s most egyszerre kilépett. Már ő sem volt szomorú, örvendett, hogy leányát mégsem kell egyedül engednie a Földre. Kezébe vette hát varázsvesszőjét: „Teljesüljön kívánságtok, legyetek virágok. Legyetek a tavasz, az új élet hírnökei. S mivel a hó még jóformán el sem megy, mikor ti már kidugjátok fejecskéteket, az emberek hóvirágnak nevezzenek el.“

S mire hármát suhintott a király varázsvesszőjével, a Földön ezer meg ezer kis hóvirág dugta ki fejét az erdei fák alatt, az avar s a hófoslányok közül. Fölöttük pedig egy korai fehér lepke röpködött pár napig, sorra csókolla valamennyit s aztán meghalt csendes halállal, fehéren, lepkesorssal. A kis hóvirágok pedig halkán csilingeltek felette.

Ezt a mesét Dávid Gabriella írta.

A jószívű kisleány.

— N.-től. —

Vajas kenyér uzsonnára,
Megérdemli a kislányka:
Kis Ilonka ilyet kapott,
Még pedig egy jó darabot.

Köténykéjét igazítja,
Hogy ruháját ne piszkítsa,
Babáját is megkínálja,
De ennek nem nyílik szája.

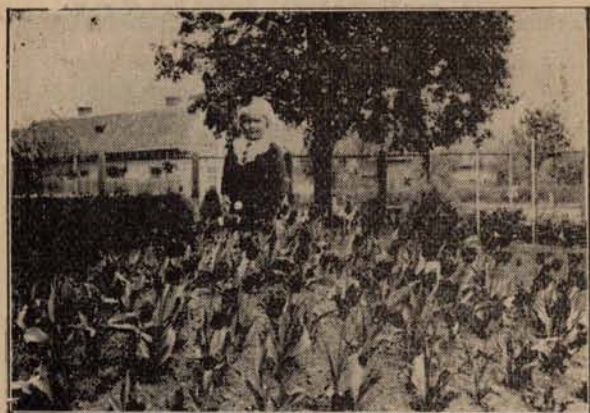
Majd kimegy a lugoskába,
S ott ízlik jól uzsonnája,
Bele akar már harapni,
De eszébe jut valami...

Kéregető kis leányka,
Talán nem is evett máma.
S oly régen volt jó falatja,
Kenyerét hát odaadja.

Az Uj Cimborá második országos gyermekrajz-kiállításáról.

Különböző állami iskolák rajzai a kiállításon. Lent a st. albans-i (amerikai) gyermekek rajzai.
Legközelebb Oradean rendez országos kiállítást (május 8—15. között) az Uj Cimborá.

JUCIKA A KERTBEN.

A napsugár vigan táncolt,
Jucika a kertben ásott,
Kis ásóval szép serényen,

Hogy ebédig kész is legyen,
Arra jártam, megkérdeztem:
— Kis Jucika, mi lesz abból?
— Virágos kert — felelt szépen —
— Magot vetek Uj Cimborás virág-
[magból,

Egész nyáron majd öntözöm
És a gyomot kigyomlálom,
Nagy lesz majd az én örömöm,
Keresztmamát ide várom.
Azt akarom, megesodálja
Majd ezt a virágoskertet,
Vigye hírét más országba,
Hogy mit tud az ügyes gyermek.

Nemes Nagy Mártha.

Az árva álma.

Anyák napjára írta: **Bilkay Gizella.**

Szereplők: *Árvaleány, Gonosz kísértő, Angyal, Kisfiú.*

Szín: *Uccarészlet.*

1. JELENET.

ARVA (*jön jobbról*): Istenem, Istenem! Milyen elhagyatott is vagyok! Apám régen a sírban nyugszik, édesanyám pedig három hónapja, hogy meghalt, árva vagyok teljesen... Idegen emberek, ha kedvesek is hozzám, az csak ideig-óráig tart. Az élet nehéz küzdelmei minden ember figyelmét elvonják egy ilyen kis árvától. Nincs senkim, aki szeretettel nézne rám, mint édesanyám tette, aki szeliden intett a jóra. Most nagyon egyedül vagyok. Az élet pedig tele van rosszassággal. Folyton itt leselkedik a Gonosz, hogy megkísértsen, rosszra csábítson egy ilyen kis árvát is, mint én. De én hallottam, hogy a jó édesanya még a síron túl is vigyáz az ő gyermekére. A szívemben, lelkemben mindig megszólal a jóra intő szava. De milyen törődött és fáradt vagyok, leülök ide, mert szinte elnyom az álom. (*Leül egy székre és elalszik.*)

GONOSZ KISÉRTŐ: Itt van megint a kis árva! Már egyszer beszéltem vele, de most olyan mézédész szavakat fogok neki mondani, hogy nem tud majd ellenállani. Nekem győzni kell!! Én a gonoszság birodalmának követe vagyok. (*Odamegy az árvához és simogatja.*) Kis barátnóm, szép virágszálam!

Elaludtál itt ezen a kemény fekvőhelyen. Jöjj csak velem, puláló ágycsákát tudok én számodra, cserébe nem is kérek sokat érte, lesz szép ruhád, fényes lakásod, te aranyos kis leány vagy, ügyes is vagy, nem is kell egyebet tenned, minthogy velem jössz a piacra, ott sétálnak a gazdag asszonyok és észrevétlenül elveszed a pénzüket, esetleg az egész táskájukat. Bátran teheted, hisz van nekik elég sok, neked pedig nincs!! Azt akarom, hogy neked legyen sok pénzed és kényelmesen élj! Ugye jössz velem? Ugye elfogadod a tanácsom?

ARVA (*nyöszörög*): Nem, nem.

ANGYAL (*megjelen*): Kis árvalányom! Tanítottam neked a tízparancsolatot, ne lopj, ne kívánd a másét! Bizzál Istenben, Ő megsegít! Jóságodért, becsületességedért jutalmat kapsz. Emlékezz anyád intő szavára! (*El.*)

ARVA (*álmában*): Istenem segíts!

GONOSZ KISÉRTŐ: Itt nekem nincs mit keresnem! (*El.*)

ARVA (*feláll*): Ni, aludtam. Hogy lehet az, nappal?! Jaj de furesát álmodtam! Nemcsak ébren, de álomban is kísért a Gonosz. Köszönöm jó Istenem, hogy drága anyám lelkét mindig hozzám küldöd!

FIÚ (*levelet hoz*): Tessék! A postás bácsi hozta a levelet! (*El.*)

ARVA (*csodálkozva veszi át, nézi*): Ne-

kem van címezve! Vajjon ki írhatta? (*Felbontja, olvassa hangosan*): Berlin, 1936. május 4-én. Kedves kis Húgom! Most értesültem róla, hogy édesanyád meghalt. Mély gyászba horított engem is édesanyád halála, ő volt egyetlen nővérem, de Isten adjon lelünknek vigasztalást, neki örök nyugalmat. Most útban vagyok hozzád, mert tudom, egyedül vagy s nagy szegénységben. Én hála Istennek, nagyon jó módon vagyok és nincs

kivel megosszam a gazdagságom. Légy az én kislányom. Te nem ismeresz engem, mert rég eljöttem hazából, mielőtt te megszületnél volna. Isten engem megsegített becsületes munkám után, örülök, hogy segíthetek rajtad. Alig várom, hogy karjaimba zárjalak, addig is csókol szerető nagynénéd.“ — Oh, Istenem, hogyan köszönjem meg? Oh, tudtam én azt, hogy jó anyácskám az égből is vigyáz az ő gyermekére!!

Nyúl-ország pusztulása.

Irta: J. Markovits Edit

A rügyező ágak közt beszűrődött a napsugár. Nyiszi-Nyuszi felesége serényen sürgött-forgott a konyhában. Megterítette az asztalt, minden kistányérra pár tavalyi káposztalevelet tett, aztán benézett a szobába. Két reményteljes csemetéje úgy horkolt, hogy a napsugár ijedten táncolt ide-oda a pihész paplanon. Nyiszi-Nyuszi néni elszörnyedve kiáltott fel:

— Még mindig az ágyban vagytok?! Egy-kettő, kifelé! Elfelejtettétek, hogy mennyi munka van ma! Nekem ebédet kell főzni, a tojásfestés rátok marad.

Tapsifüles és Bámészszerű kelleltlenül bújtak ki a meleg ágyból. Dehogy felejtették el, hogy húsvét van, csak a dolognál jobban ízlett nekik a heverés. De Nyiszi-Nyuszi néni nem volt engedékeny hangulatban és így két drága fiacskája csakhamar ott állott a festékes bögrék előtt. Sőhajtva néztek a sok fehér tojásra, de később már örömmel gyönyörködtek a kis nyuszi-mancsok alól kikerült cifra tojásokban.

— Ezek még szebbek, mint a tavalyiak voltak, — mondta elégedetten Tapsifüles. Bámészszerű nem szólt, csak kimeresztette a szemét és úgy bámult a festett tojásokra.

Aztán letették festékes kötevényüket, a tojásokat kosarakba rakták, a hátukra vették és megindultak a város felé. Kicsi szívük rémülten dobogott, amint a házak közé értek, de azért mentek előre. Zsebeikből elővették a cédulát, amelyre édesanyjuk felírta a gyermekek címeit. Ahogy az első címet megtalálták, megkönnyebbülten sőhajtottak fel és befordultak a kapun. Bátran mentek fel a sok lépcsőn, hiszen itt örülni fognak nekik.

Bementek a konyhába és megálltak a szakácsnő előtt.

— Piros tojást hoztunk.

— Nem kell. Mi már tegnap megfestettük a tojásokat, — mondta Mari és mivel a tűzhely felől nagy sisterség hallatszott, ha-

nyatt-homlok rohant oda, rá se hederítve a nyulacsákra.

Azok elképpelve néztek egymásra, aztán szólanul kioldalogtak. Csak az uccán szólalt meg Tapsifüles.

— Érted te ezt a dolgot? Mert én nem. Mióta a világ fennáll, mindig a mi népünk festette a húsvéti tojásokat. Mi történt az emberekkel?

De Bámészszerű se tudta, csak bámult csodálkozva maga elé.

A másik házba, ahová mentek, majdnem kidobták a két nyuszt.

— Egyéb dolgunk is van, mint piros tojást venni! — kiáltották és olyan csúnyán néztek rájuk, hogy gyorsan iszkoltak kifelé.

— Fehér Mariska, — olvasta Tapsifüles a céduláról és boldogan lélegzett fel. Hogy örült tavaly Marika, mikor beállítottak. Itt már nem lesz baj. Vidáman fordultak be a kapun. Marika most is örömmel fogadta kis barátait, de mikor a tojásokat meglátta, szomorúan mondta:

— Most hiába jöttetek, nyuszikák, nincs pénzünk piros tojásra.

A nyulacsák búsán néztek a cifra tojásokra. Nyiszi-Nyuszi néni egész télen gyűjtötte a tojásokat Tyúkanyótól és mind számolgatta, hogy mennyi mindent fog venni abból a pénzből, amit a piros tojásokért fog kapni. És most nem tudják eladni és vissza kell vinni a tele kosarakat. Elkészöntek Marikától és megint az uccán voltak.

Édesanyjuk végighallgatta fiacskáik beszámolóját, aztán átszaladt a szomszédba Fehérbundás nénihez, hogy megkérdezze, mi lett az ő piros tojásaival. De Nyiszi-Nyuszi mama nem kérdezett semmit, mert Fehérbundás néni ott ült egy nagy kosár piros tojás mellett és a szeméből nagy könnyeseppek potyogtak a fehér bundájára.

Nosza, lett nagy riadalom Nyúl-országban! Fűrge nyúl-fiuk szaladgáltak ide-oda és

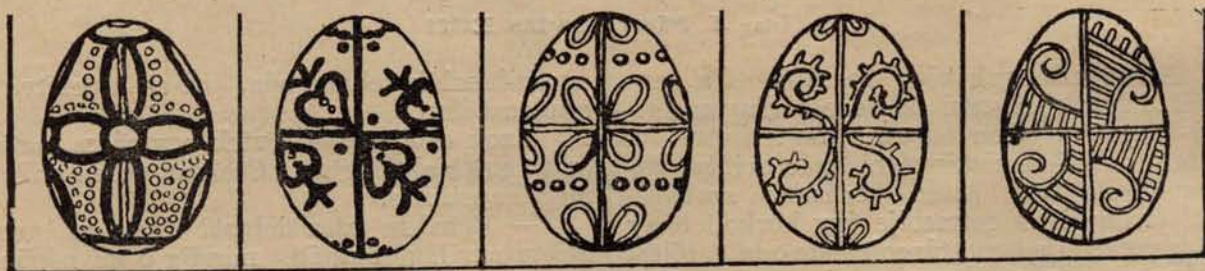
vitték a hírt, hogy délután mindenki legyen ott a nagy tölgyfa alatt.

El is jött mindenki és megkezdődött a gyűlés. Izgatottan kiabáltak mind, tízen is beszéltek egyszerre. Végül is egy öreg nyúl-nak sikerült csendet teremteni és beszélni kezdett:

— Nagy baj fenyegeti országunkat. Ed-dig szépen megéltünk a piros tojásokból, de most az emberek nem veszik már tőlünk, ha-nem ők maguk festik azokat. Mától fogva többé egyetlen nyuszi se fog tojást festeni. De mert így nem élhetünk meg a mi szép kis

országunkban, hát elszéledünk. Ahol száz nyúlnak nem elég az ennivaló, ott íznek bő-ven jut. Csoportokra oszlunk és nekivágunk a nagy világnak. Erdőkben, mezőkön fogunk élni.

És a nyuszik szétszaladtak a világ min-den tája felé. Nyúl-országnak még a romjai is elpusztultak és ma már senki se tudja, merre is volt. Azóta gyáva nyúlaknak hívják őket, mert rémülten szaladnak tovább és kis mancsukban még egy kis pálcika sincs, ami-kor szembe találkoznak a nagy emberrel, aki puskával kezében les rájuk.

Gr. Bethlen Katinka üzeni a kis cimboráknak.

Kedves Gyerekek!

Most közeledik a húsvét, hát rajta, készítsünk valamit a tojás héjjából! Most Anyukátok biztosan süít és elkérhetitek a tojás héjját. Mielőtt hozzáfognátok a munkához, szedjétek elő a kellékeket. Először készítsünk tojáshéjjából *asztaldísz*. Hozzávalók: vízfesték, ecsettel együtt. Ha a tojás héjja hosszában van eltörve, azt úgy hagyjátok, szépen kitisztítjátok és kívül szépen megfestitek. A kertből hozzatok egy kevés füvet és kis virágokat; ezeket vigyázva ügyesen beleállítjátok és az asztalra helyezitek, tehettek többet is egy asztalra, annál szebb.

Papirkendőtartó tojás héjjából.

Hozzávalók: festék, olló, kevés karton-papír és ragasztó. A tojás hegyesebb részét töríték le, jól kitisztítjátok. Most kivágtok kartonból egy kis kerek lapot, de kerek legyen! Ezt vigyázva a laposabb részre ragasztjátok. A tojáshéj feltörött

részébe ügyesen beállítottok egy kis papirkendőt. A tojás héjját szépen fessétek ki. Ezt a papirkendőtartót helyezzétek az asztalra, annyit lehet készíteni, ahány személy van, mindegyik személy elé lehet állítani egyet.

A húsvéti asztal.

Anyukátoknak most annyi dolga van az ünnepek előtt, hát segítsétek neki, kérjétek meg, engedje át nektek a húsvéti asztal díszítését. Biztosan vendégeitek is vannak s ezek tiszteletére terítsétek meg csinosan az asztalt, hiszen olyan egyszerű. A leterített asztal közepére tegyetek egy nagyobb szép vázát teli szép tavaszi virágokkal. A váza alá tegyetek egy nagyobb fehér papírlapot és frissen megmosott füvet. (Papírt azért kell tenni, hogy ne fesse meg az abroszt.) A füre tegyetek elszórva virágokat és elszórva néhány szépen festett tojást.

Humor.

Hazajön a gyerek az iskolából és dicsekszik, hogy ma ő volt az egyetlen, aki felelni tudott.

Papa: És mit kérdezett a tanító úr?

Gyerek: Hogy ki törte be az ablakot?

Az Uj Cimbora II-ik országos gyermekrajz-kiállításáról.

Falon a cluj-i református leánygimnázium rajzai. — A sarokban levő asztalon az Odorheiu-i iskolák, a fal melletti asztalon a cluj-i református kollégiumi elemi iskola képei.

A zöld szín csodája.

Az *Uj Cimbora* gyermekrajzkiállításán nagy gyönyörűséget szerzett a látogatóknak a sok szép rajz és festmény. Szinte hihetetlen, hogy az *Uj Cimbora* fiatal, gyermek gárdája, milyen csodálatos módon adta tanujelét rajzolói és festői tehetségének.

Legjobban mégis az lepett meg, hogy a természetből vett képeken százszínű gazdagságban pompáztak a növények zöld színei. A növények színének ez a sokfélesége nem kitalálás, hanem a gyermekművészet igazi meglátásból fakadó valóság! Csodálatos dolog ugyanis, hogy a természetben a növények zöld színe mennyire változatos.

A zöld színt méltán nevezik a *reménység* színének. A növények levelében ugyanis a zöld színű festékanyaggal ellátott sejtek alkotják azt a csodálatos vegyi gépezetet, amely a levegőben levő szén-savból cukrot, keményítőt, szóval szerves anyagokat tud gyártani. Az egész földi lét

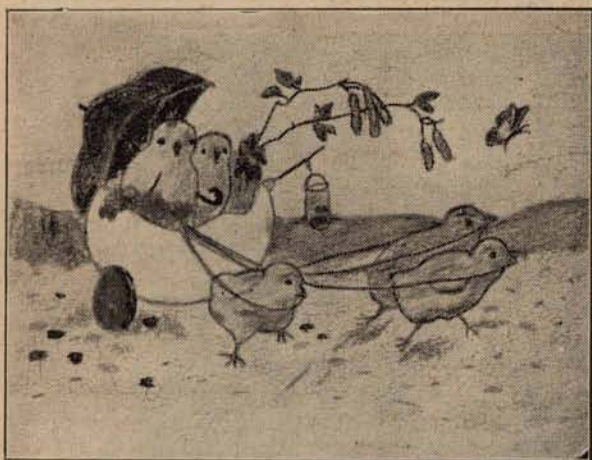
tehát a növényekben levő zöld festék munkájától függ. A növény ezeknek a sejteknek a segítségével készíti azokat a szerves anyagokat, amelyeket közvetve a levágásra használt állatok húsa útján és közvetlenül növényi eledel formájában táplálkozásra szolgálnak.

A tudósok nagyon sokat vizsgálgják a növényi zöld festéket és annak működését. Megállapították, hogy a növény zöld színének ötszázhatvan féle változata van. Ez a magas szám minden tekintetben méltó ahhoz a fontos szerephez, amelyet a növényi zöld festék tölt be a természet háztartásában.

Mikor tehát a kis cimborák a szabad természetben színes festményeken munkálkodtak, jól nézzétek meg a zöld színt, hogy eltaláljátok annak pontos színét. A különböző színű zöld ugyanis nemcsak az egyes növényekre nézve kifejező, hanem az egész tájkép jellegét is megszabja.

Dr. Szász Ferenc

Húsvét napján.

*Mit gondolt magában Csibe Feri, Panna?
Elő a hintónkat! Nagy nagy ünnep var ma.
Ide is hallatszik, hogy szól a nagy harang:
Bim-bam! A kicsi meg felel: giling-golang...*

*Virágos a mező, — száz virág nyit rajta,
De a hintó sem oly közönséges fajta.
A kis csibe Panna nem rég kelt belőle,
Tán hogy tyúktojás volt — így mondják
felőle.*

*Vígan fut előre két kicsi kereke,
Templom kezdetére odaérnek vele.
S mikor húsvét napján kezdődik az ének,
Együtt énekelnek gyermekek és vénék.*

Marcella néni.

Feri álma.

Madarak, fák napjára.

Egyik tavaszi napon azt mondta a tanító úr az iskolában: Gyerekek, holnap madarak és fák napja lesz, ha szép időt kapunk, kirándulásra megyünk. Barac Feri nyomban felkiáltott, hogy jaj, de jó! De nem csak Barac Ferinek tetszett a dolog, hanem tetszett biz az minden gyermeknek és perc alatt olyan lett az osztály, mint a megholygatott hangyaboly. A tanító úr nagy nehezen rendet teremtett és mert úgyis tanítás vége volt, a gyerekek hazamentek.

A gyerekek már kora reggel összegyűltek az iskola udvarán és szó ami szó, kicsit nyugtalankodtak, mert hátha a tanító úr közben mást gondolt, vagy, ami még ennél is rosszabb, hátha pont ma reggel jön iskola-látogató?

Szerencsére egyik feltevés sem bizonyult igaznak és így 8 órakor sorban állva el lehetett indulni.

Már integettek a Somlyó hegyei és rövid menetelés után felértek a nagy Somlyóra. Tele van addig az út virággal, fával és egyszer csak huss! felszállt egy kis madár.

A gyerekek örömmel újságotlák, madárfészek, madárfészek! És csakugyan pacsitafészek volt, benne parányi pelyhes kis fiókák, amint apró csőrciket tátogatták. Mind megszerették volna fogni őket, de a tanító úr kiadta a rendeletet: gyerekek, a madárfészekhez nyulni nem szabad! És tovább vezette őket.

Játék közben gyorsan mulnak az órák és nem sokára hallani lehetett a harangozásokból, meg a gyárak dudálásából, hogy dél van. Mindenki hozzá látott a falatozáshoz, mert az erdőn farkas-étvágya van az embernek. Azután pihenés, majd újra játék következett. Barac Ferit azonban mindennél jobban izgatta a ma-

dárfészek. Nem volt nyugta, újra szerette volna látni a pici madárcákát.

Először körülnézett, hogy nem látja valaki? Mikor aztán megbizonyosodott, hogy senki sem figyel rá, oda lopózkodott a fészekhez. Csakugyan benne voltak a fiókák ötön és milyen gyönyörűség. Feri meg is foghatta őket.

Madár mama riadtan repdesett fenn a fészek fölött és borzasztóan féltette kis fiókait attól a hatalmas embertől. De Feri nem törődött vele, ő csak a madárcákát akarta.

Kiszedte hát a fübe és ott gyönyörködött bennük és amint ott nézegette, szorongatta őket — pedig nem is akarta, csak egy kicsivel jobban megszoritotta őket, — két fióka ott maradt a kezében, nem pihegtek többé.

Feri borzasztóan megijedt! Gyorsan visszarakta a még élő fiókákat a fészekbe és elszaladt.

Nem látta más csak a jó Isten és a szegény madár mama, aki kétségbe esve nézte, hogy csak három fiókája maradt. Nem látta senki, de Ferinek még sem volt nyugta. Játsszani sem volt kedve és oh! akármilyen odaadott volna, ha felébreszthette volna a madárcákát.

Mikor estefelé hazamentek, valamelyik gyermek meglátta a madárcákát, amint ott feküdtek a fűben, de bármennyit kérdezősködött a tanító úr, senki sem vallotta be, hogy arra járt. Feri meg hallgatott! — bár a szíve úgy dobogott, hogy majd kiugrott, még sem merte megmondani, hogy ő a tettes.

Este korán lefeküdt. Azt mondta, hogy fáradt és elhitték neki, hagyták, hadd aludjon. De sokáig nem jött álom a szemére, borzasztó rosszul érezte magát. Nagy későre elaludt és akkor újra az erdőben találta magát. Tele volt az erdő madárral és egyszer csak egy síró

angyallal találkozott. Miért sírsz angyalka? — kérdezte tőle, — de az angyal csak tovább sírt, nem szólt hozzá. Erre Feri is sírni kezdett.

— Azért sírok, mondta végre az angyal mert a jó Isten a te őrangyaloddá tett és és nem tudtalak visszatartani a gonosz-ságtól. Nemcsak rosszat tettél, hanem le is tagadtad és most nekem éjjel-nappal sírnom kell helyetted.

— Hallod a szegény madáranya sírását? — kérdezte az angyal. — Az is sír, én is sírok. Látod, gonosz, rossz gyermek, busulunk miattad. — És csakugyan... Feri meghallotta a szegény madáranya keserves zokogását, amely lyel kicsinyeit siratta!

Nem tudta tovább hallgatni, azt hitte meghasad a szíve! Az angyalhoz fordult hát és őt kérte szépen, alázatosan.

— Angyalkám, kérlek szépen vigasztald meg a szegény madáranyát. Mondd neki, hogy nagyon megbántam, amit tettem! Soha többé

nem nyulok a madárkákhoz. Csak tudnám mit tegyek, hogy bocsánatot nyerjek?

Az angyal látta, hogy a Feri szíve tele van bánattal és kész minden megbánásra, éppen azért így szólt hozzá.

— Látom megbántad, amit tettél. A madarakat majd megvigasztalom én, te pedig holnap reggel valld be a bűnödöt, hogy mindenki hallja és tanuljon belőle.

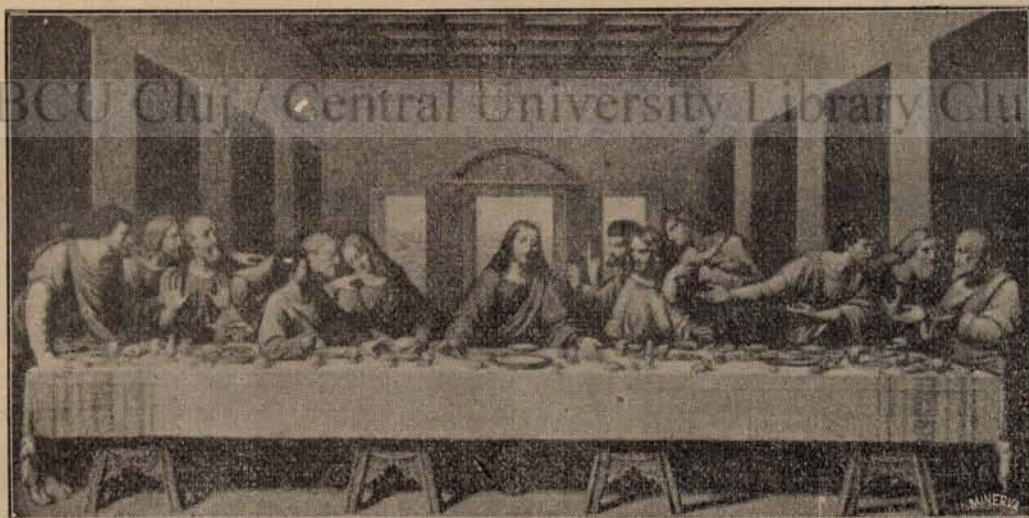
És másnap reggel sápadtan, de eltökélten jelentkezett Feri a tanító úrnál. Elmondta, hogy ment oda a madarakhoz, milyen lelkiismeretfurdalásai voltak és végül beszélt az álmáról.

Nagy csend követte az elbeszélését és a csendben így szólt a tanító úr, miközben hosszasán ránézett a remegő ajku fiúra.

— Nem büntetlek meg Feri, mert eléggé megbüntetted a lelkiismereted. Legyen ez példa mindannyitoknak. Tanuljátok meg, hogy szeretni kell a madarakat!

Darvasné Péter Zsuzsánna.

Húsvéti kép.

Az utolsó vacsora.

MADARAK ÉS FÁK NAPJÁN.

Szeressük a bokrot, fákat,
Nagy melegben adnak árnyat,
Gyümölcsöt az éhezőknek,
Illatot a levegőknek,
Puha fészket madaraknak,
Pompás köntöst a tavasznak,
Jó kedvet a csüggedőknek,
Zöld koszorút a mezőknek.

Szeressük a madarakat,
Hírnökeik a tavasznak,
A kik nekünk hasznot tesznek,
Fa odvában férget lesnek,
Elpusztítanak hernyót, petét,
Sok kártevő bogárt, lepkét,
S nem kérdik, hogy lesz-e ára,
Ők vigyáznak minden fára.

Vadnay Dezső.

Bélyeggyűjtő rovat.

A kis cimborák közül egyre többen és többen jelentkeznek azzal a kívánsággal, hogy szeretnének más bélyeggyűjtő-cimborákkal bélyeget cserélni. Az Uj Cimborá szerkesztő-sége ennek a kívánságnak engedve nyitja meg a bélyeggyűjtő rovatot, melynek vezetésére felkérte Feri bácsit, aki gyermekkorától állandóan gyűjti a bélyegeket, úgy hogy e téren már régi tapasztalatokkal rendelkezik.

A bélyeggyűjtő rovatban időnként ismertetni fogjuk az újabb bélyegeket. E rovatban közöljük azoknak neveit, akik másokkal cserélni szeretnének. Felkérjük a cimborákat, írják meg, hogy, milyen bélyegeket szeretnének leginkább szerezni és hogy milyen cserélő-bélyegek vannak. A beküldött neveket és adatokat rovatunk végén „Bélyegtőzsde” cím alatt megtalálhatjuk. Az itt közölt nevekből mindenki kiválogathatja magának azokat, akiktől kívánságának megfelelő bélyegeket szerezhet. Minél több jelentkezőt kérünk!

Ez alkalommal bemutatjuk az 1938. évi Eukarisztikus világkongresszus alkalmából kiadott magyar bélyegsorozat néhány szép példányát. A bélyegek Szent István magyar király életéből mutatnak be különböző jeleneteket. Szent Istvánt fiával, Szent Imrével, más bélyegen meg Szent Gellért püspökkel láthatjuk, némelyiken meg Szűz Máriával, akinek kegyelmébe ajánlja a pogányságból kereszténnyé lett országot. E sorozat 14 darabból áll: 1, 2, 4, 5, 6, 10, 16, 20, 25, 30, 32, 40, 50 és 70 filléresekből.

Tanácsadó a húsvéti tojásfestéshez.

Tojásvizsgálat.

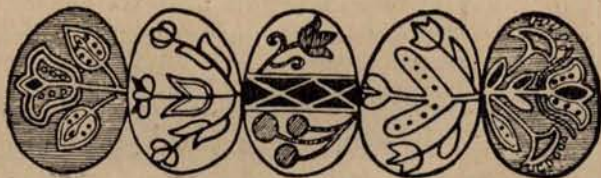
A főtt tojást a főtelen tojástól egészen egyszerű eljárással nagyon könnyen meg lehet különböztetni. Ha a főtelen tojást megperdítjük az asztalon, nem forog. A főtt tojás megperdítve gyorsan forog. Így húsvéti tojásfestésnél, ha esetleg öszszevegyülnek a tojások, könnyű megállapítani, hogy melyik tojás volt már megfőzve és melyik tojás főtelen. Bizony néha nem árt ez a vizsgálat azért sem, mert megtörténik, hogy véletlenségből főtelenül festik meg a tojást. Ilyen esetekben az ünneplő ruha nagyon könnyen bepiszkolódik a zsebre tett és eltört tojástól. Az elmondott vizsgálati módszer tehát húsvét idején nagyon hasznosan és célszerűen alkalmazható.

Hogyan lehet tréfás húsvéti tojást készíteni?

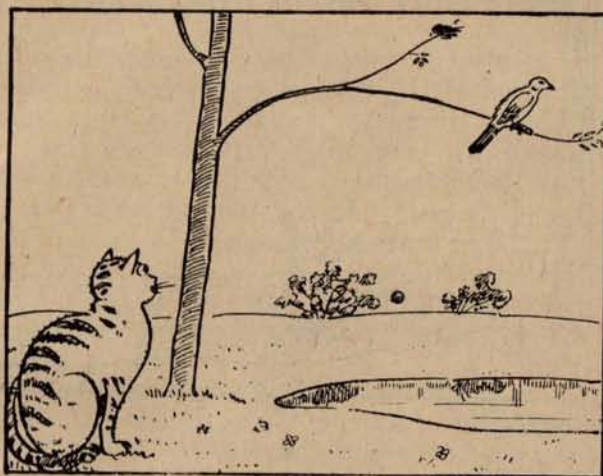
Könnnyen lehet tréfás húsvéti tojást a következő módon előállítani: *Timsót* és *csersavat* apróra törünk és a port *borcetben* feloldjuk. A szert rövid ideig állani hagyjuk. Ezután a szerrel tetszés szerinti szöveget írunk, vagy tetszés szerinti képet rajzolunk a tojás héjára. Végül sósvízben megfőzzük a tojást és rendes módon megfestjük. Miután a tojás héját lehámoztuk, a tojás fehérjén jól látszik a szöveg, vagy a rajz.

Ilyen módon rövid tréfás verseket, húsvéti üdvözetet küldhetünk rokonainknak, barátainknak, ismerőseinknek.

Feri bácsi.

Mióka cica rosszul sikerült kalandja.

1.

Mióka cica félszemmel az ágra sandít. Egy kis madárka száll le arra az ágra, s ott olyan vidáman csicsereg, énekel, mint akinek se baja, se gondja.

— Jó pecsenye lenne belőle! — gondolja Mióka cica.

2.

A kis madár csak énekel, csak énekel s nem veszi észre, hogy Mióka cica nesz-telenül az ágra orozkodott s lassan csuszik feléje. Egy jó ugrás és mindjárt el is éri a madárkát.

Titoktartó János.

Írta: **Teleky Dezső.**

Volt egyszer egy gazdának három hold földje, hat ökre, tehene, s egy életrevaló János nevű fia. Egy szép őszi napon kimentek a határba szántani. Egyszer csak megszólal a fiú: — Jaj, édesapám, nagyon rosszul érzem magamat. Kissé lefekszem az árok szélére... Forduljon egyet az ekével, lehet, hogy mire visszatér, jobban leszek!

— Hát csak dölj le, fiam! Magam is megszántom ezt a puha tarlót! — s ezzel már meg is indult ökreivel. Mikor a gazda hétszer megfordult, felébredt János. Talpra ugrott, nevetett, táncolt, mintha éppen elment volna az esze.

— Mi bajod emberfia? — szólt rá az apja. — Talán valami nagyon mulatságosat álmodtál, hogy ilyen furesza kedved van?!

— Álmodtam bizony, csak hogy azt az álmot nem szabad elmondanom senkinek!

— Ki hallott ilyet? Talán nekem mégis elmondhatnád!

— Senkinek! Senkinek!

— Ne okoskodjál, János! Mondd el nekem már, nó! Hadd legyek nyugton! — kérlete fiát a gazda.

De János mind csak ezt hajtogatta: Nem mondhatom el! Nem tehetem!

Ebből aztán szóváltás lett. Az apa kezdte rútul szorítani makacs fiát. Előkerült az osztor nyele is, mely úgy mozgott János lábászárán, mint a cséphadaró. Hiába volt a verés.

Hat lovas hintójával éppen arra jött Fehér király.

— Miért vered azt a legényt? — kérdi Fehérkirály a gazdától.

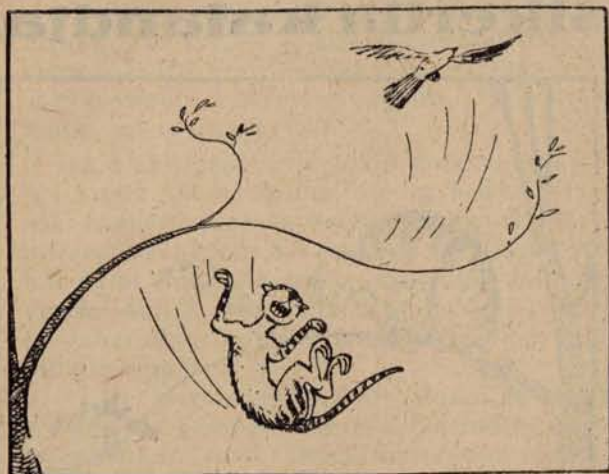
— Hát csak azért, mert szörnyen megbicsakolta magát, semmiletteképpen nem akarja elmondani érdekes álmát.

— Hogyan hívják ezt a keményfejű lurkót?

— János a nevem! — felelte a fiú készségesen.

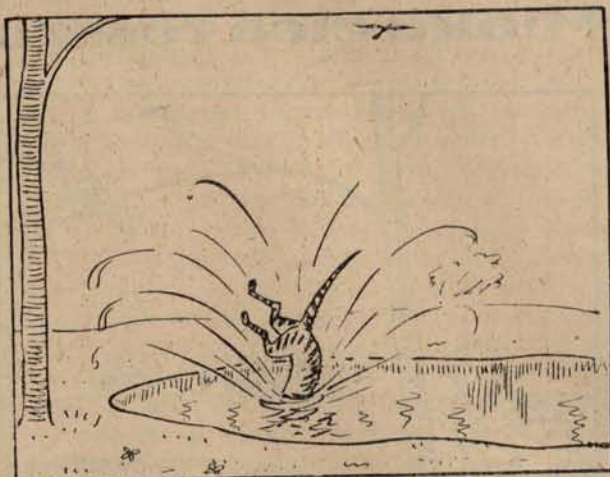
— No János, ülj ide mellém a kocsiba. Jöjj velem! Elviszlek királyi palotámba, s ha jól viseled magad, úri dolgod lesz, megteszlek főinasnak.

János nem kérette magát kétszer. Egy ugrással fenntermett a kocsiban, s éppen ö-

3.

De ám mi történik? Hajlik, ropog az ág, a kis madár megrebben az ijedtségtől és egy pillanat alatt eltűnik. Mióka cica elől.

4.

Mióka cica már szivesebben visszamenne, de már késő. Meghajlik alatta az ág, és zsupp!... Mióka cica belepottyan a fa alatti kis tóba. No a hideg fürdő majd észretériti, hogy máskor ne vágyjon madárpecsenyére.

felsége mellé telepedett. Onnan aztán hangos szóval búcsúzott el édesapjától.

— Áldja meg az Isten kelmedet! Majd ha egyszer ismét hazatérek, elmondom, hogy mit álmotam. De most nem mondhatom el senkinek!

Ezzel a kocsis a lovak közé csapott. Mint a villám száguldottak a gyönyörű paripák s arany patkóikkal verték fel az út ezüstös porát.

Ütközben Fehérkirály hízlgő hangon megszólalt: — Ugyebár nekem elmondod, hogy mi szpet álmotál?

— Felséges királyom, egy életem, egy halálom, de álmomat még király Őfelségének sem árulhatom el! — felelte János konokúl.

S hasztalan volt Fehérkirálynak minden kérése, ígérete, szép szava. Jánost nem lehetett megíngatni kimondott szavában.

Fehérkirály nagyon felfortyant méltó haragjában, s mikor hazaérkezett, azzal fenyegette meg Jánost, hogy, ha el nem mondja az álmot, befalazzatja a vár egyik bástyájába.

— Ha meghalok, akkor sem mondhatom el!

— Rendben van! Magadat ítélted halálra! — felelte Fehérkirály. Rögtön összehívatta az udvari kőművesmestereket, s meghagyta nekik, hogy Jánost falazzák be a Fehete-bástyába.

Fehérkirálynak volt egy Ilona nevű szépséges bájdon leánya, aki nagyon figyelte az eseményeket. Mikor meglátta Jánost, ezt a sárcláternetű ifjút, akinek bájuszkája már csinosan hegyeskedett fölfelé, halálosan szerelmes lett a fiúba. Elhatározta, hogy történiék akármí, ő lesz a legény életmentője. Ez annál könnyebben megtörténhetett, mert a király őt bizta meg a kőművesmunka ellenőrzésével.

Ilona királykisasszony megparancsolta a kőműveseknek, hogy a befalazást szélesre építsék, hadd mozoghasson benne János kényelmesen. Aztán ott, ahol a mogyoróbokor a legsűrűbb, hagyjanak egy arasznyi rést a falban.

A jóindulatú kőművesek mindent úgy csináltak, amint azt a szép királykisasszony akarta. Fehérkirály a rést a bokor miatt nem vette észre. Ilona pedig az első naptól kezdve azon a nyíláson át etette az ő szeretett Jánoskáját. Mindennap a legjobb falatokat vitte neki.

Történt közben, hogy a kegyetlen szívv, hatalmas Vereskirály a következőket izente Fehérkirálynak: „Itt küldök egy símára esztergyálozott, mindvégig egyenlő vastagságú botot. Jelöld meg nekem, bodzafatintával, hogy melyik fele a nehezebb? Ha ezt nem tudod helyesen megállapítani, óriási hadsereggel megtámadom országodat, s azt vé-

gigpusztítva, városaidban kő kövön nem marad.“

— Hej keserves világ, gyásszal vetett ágy! — sóhajtott Fehérkirály szomorúan. — Most már biztosan vége lesz szép birodalmának. Mert én bizony semmikép sem tudom megállapítani, hogy ennek az egyforma vastagságú botnak melyik a nehezebb fele.

Fehérkirály az ő aggodalmas bánatát elmondta Ilona leányának, Ilona pedig a félelemtől zokogva panaszolta el Jánosnak, hogy most már jönni fog Vereskirály s az egész országot megsemmisíti.

— Egyet se sírj, Ilona lelkem! — mondta János vigasztalón. — Egyszerű a kérdés megoldása. Édesapád dobja kukra a botot. Ha visszahull, az lesz a bot nehezebb vége, amely előbb éri a földet. A botnak ezt a végét aztán jegyezze meg bodzafatintával.

Úgyis lett.

Fehérkirály szelídhangú levél kíséretében visszaküldte a megjelölt botot Vereskirály öfelségének, aki majdnem biztosra vette, hogy a rejtélyes feladat megoldását nem Fehérkirály esze süttötte ki.

Vereskirály újabb kérdéssel állott elő.

Még aznap három teljesen egyforma színű és nagyságú lovat küldött Fehérkirálynak ezzel az üzenettel: — „Állapítsd meg, melyik köztük a legöregebb, s a legfiatalabb. De fogait egyiknek se nézd meg, mert különben a halálnak halálával halsz meg. Ha ezt a kérdést meg nem fejtéd, óriási hadseregemmel megtámadom országodat, s azt végigpusztítva, városaidban kő kövön nem marad.“

Fehérkirály megint búslakodásra adta öreg fejét. Mit tegyen most? Kitől kérjen okos tanácsot? Ismét leányának panaszolta el szörnyűséges bánatát. Ilona viszont zokogások közepette panaszolta el Jánosnak Vereskirály újabb fenyegetőzését.

— Egyet se sírj, Ilona lelkem! — szólt János vigasztalón. — Egyszerű a megoldás... Három egyforma teknőt helyeztetek a földre. Az egyik teknőbe tegyetek zabot, a másikba rozsot, a harmadikba pedig sót. Előre megmondom, hogy a legöregebb ló a zabos teknőt, a középső a rozsot választja, a legfiatalabb a sót fogja nyalogatni.

Hát nem úgy történt minden? Jánosnak igaza volt. Mikor Fehérkirály az eredményt megírta Vereskirálynak, ez mérgesen tépte szét a levelet. Ismét bosszankodva jegyezte meg:

— A fékomadtát! Ezt nem az ő esze süttötte ki. Most azért is olyan nehéz dolgot adok fel, amit másoknak segítségével sem tud végrehajtani.

S ment a szigorúhangú levél: „Te Fehérkirály! Tudd meg, hogy jövő hónap tizedikén, a legpontosabban pont tizenkét órakor: az én ebédőmben leveseskanalat veszek a kezembe. Ha te onnan a váradból kilöved a kanalat a kezemből, elismerem, hogy elég jól lösz, de, ha el nem találod, óriási hadseregemmel megtámadom országodat, s azt végigpusztítva, városaidban kő kövön nem marad.“

Hát bizony ez a feladat kemény diónak látszott. János ki is jelentette Ilona királykisasszonynak, hogy az egész világon egyedül csak ő tudná ezt megtenni, más senkisé.

Ilona királykisasszony rögtön elmondta édesapjának, hogy csak a befalazott János tudná a Vereskirály kezéből kilőni a leveseskanalat.

— Mit beszélsz? Hisz az a János már régen halott lehet!

— Oh, dehogyan halt meg! Elárulom neked, felséges apám, hogy én őt egy titkos résen át naponként rendszeren élelmeztem. Ő volt az, aki Vereskirálynak két rejtélyes kérdését megfejtette. Neki köszönhetjük életünket, s birodalmunk eddigi épségét. Most a harmadik feladvány megoldását is vállalta, ha őt szabadon engeded.

Fehérkirály, ahelyett, hogy haragudott volna, nagyon megörvendett ennek a meglepő hírnek. Jánost mindjárt kifalaztatta, szabadon bocsátotta, s még egy zacskó arannyal is megjutalmazta.

János rabságából kiszabadulva, még szebb és erősebb volt, mint, mikor idekerült. Látszott rajta, hogy a szépséges királykisasszony jól tartotta minden földi jóval. Most arra kérte Fehérkirályt, hogy vezesse őt a fegyvertárba, mert ki akarja válogatni onnan azt a csodálatos puskát, amellyel akármilyen messzire célba találhat.

Fehérkirály hitetlenül csóválta a fejét, azért mégis felvezette Jánost a palota nyolcadik emeletére, ahol egy nagy terem teledes-tele volt a legújabszerű, pompás fegyverekkel. Mindegyiket végigvizsgálta János, de a varázspuskát nem találta meg azok között.

— Akkor menjünk a másik fegyvertárba! — szólt Fehérkirály. — Bár nem hiszem, hogy megtalálnád azt a keresett puskát.

A másik teremben ugyanis régi, divatból kiment fegyverek voltak. Ezek közt is kutattott János, de a szükséges puskát itt sem találta meg.

Fehérkirály most már egészen szomorú lett.

— Minden reményem elhagyott! — sóhajtott nagybúsan. — Van ugyan még egy fegyvertáram, de abban már igazán ócska

flinták, rozsdás muskéták vannak, tudom, hogy azok mind hasznavehetetlenek!

— Nézzük meg azokat is! — bízta János.

Bementek a harmadik terembe! a mi legényünknek egyszerre felvillant a szeme.

— Itt van az a töleséres mordály, amit én kerestem! — kiáltott fel örömmel, s jóízűen nevetve mutatott egy öblöcsövű, furcsa puskafélére: — Ez az! Ez mérföldekre is pontosan visz, csak tudni kell a módját.

Mikor eljött a célbalövés napja, János a mordályt az udvaron egy támasztó állványra pockolta, hogy durranás közben el ne essék. A csőbe gránátot helyezett, a serpenyőbe puskaport, a gyújtólyukba kanócot. Így felkészülve, várta a pontos időt. Fehérkirály nézte az óráját.

A kíváncsi, bámészkodó népséggel már megtelt az óriási udvar. A szépséges királykisasszony is jelen volt díszes udvarhölgyeivel együtt. Mindnyájan türelmetlenül lesték a nevezetes eseményt.

A király hirtelen intett.

— Hopp! Tizenkét óra! Süsd el, János fiam, a mordályt!

— Felséges királyom, én a Vereskirályt innen is látom, még nem fogta kezébe a leveleskanalat.

Vártak hát még egy jó darabig. Mindenki idegeskedett, csak egyedül János bámult türelmesen a messzeségbe.

— Ahá! — kiáltott fel egyszerre. — No, most... most ült le a király az asztalhoz! — János abban a szempillantásban szikrát esiholt ki az acél- s kovából, amire

— Brumm! — elsült a mordály olyan pogány hangon, hogy a nézőközönség majd megsejtült tőle. Volt, aki ijedtében földhöz vágta magát.

(Folyt. köv.)

Húsvéti fejtörő.

Hogy dobolt a csongrádi dobos?

„Tramtara ramtata!t Közhirré tétetik, s tudtára adatik azoknak akiket illet, ezen a héten csütörtök pénteken léssen, mivel hogy csütörtökön vasárnap vagyjon.”

A húsvéti ünnepek alatt lesz böven időtök, törjétek fejeteket a fenti dobos mondásán. Ha a dobos mondását megfejtettétek, hogy hogy értettétek a fenti hirdetményt, küldjétek be. Aki legelőször megfejté és beküldi, az egy arany szív imakönyvjelzőt kap ajándékba.

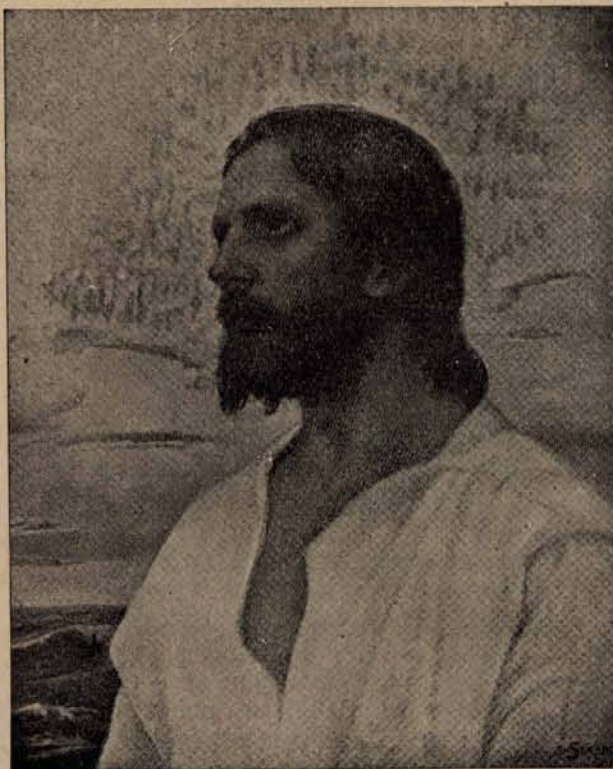
Húsvéti ének.

Irtá: Katona Jenő.

Ki özvegyek, árvák vígasza volt,
És egyszülött fia az Istennek.
Kit irigy, gonosz ármány eladott.
Nem maradhatott az örökre holt.

Érette zengett sírva az ének,
Nagypénteknek szomorú, bús napján
Ki értem is szenvedtél a keresztfán,
Uram, szeretlek szívemmel téged.

Az ármányt mégis meggyőzted végre,
Im hirdetik neved a templomok,
Árvák, szegények reménye lettél,
Kik keresve néznek fel az égre.

Húsvéti csokor a kis cimborák első leveleiből.

Ajánljuk ezt a rovatot a tanítók, a pedagógusok, a pszichológusok és a gyermekbarátok figyelmébe, olvassák el újra, meg újra figyelmesen e gyermekíráásokat. A lap szétsugárzó szeretet-ereje, hogy bontja a szunynyadó gyermeklelkéket az első megnyilatkozásokra, az első gondolatokra...

F. L. M.

Bemutatózó.

Kedves Szerkesztő néni!

Nevem Dézsi Márta, a huedin-i elemi iskola I. osztályába járok. Az Uj Cimborát mindig nagy örömmel várom s magam olvasom el minden sorát, mert folyékonan tudok már olvasni. A Szerkesztő nének kezeit csókolja

Huedin, 1938.

Dézsi Márta, I. el. o. t.

Megjegyzés: A szerkesztő néni nyilvánosan, a többi kis cimborák előtt dicsér meg levélkéért. Nem csak *rendesen* írtál, de *helyesen* is, első elemista létedre *egyetlen* hibát sem találtam a levélkédben.

Kedves Marcella néni!

Máma ünnep van és én nem mentem iskolába. Én is megkezdem a levelezést Marcella nénivel. Ojan boldog vagyok, hogy már én is járok iskolába és én is el tudom olvasni az uicimborát. Magyarul anyukámtól tanultam írni, olvasni, első tanuló vagyok. Nagyon szeretem az iskolába járni — nagyon szeretem a zenét. Van arany zsinórom a vállamon, az egyiken 3 és a másikon is 3. ez kitüntetés a jó tanulásér, Én is szeretném már egyszer igaziból megismerni a szerkesztő nénit, mert már fényképről ismerem. Szeretettel csókolom a Szerkesztő Nénit és az őszest Uicimborákat — maradok hű hozzájuk

Bucuresti, 1938 március hó.

Szabadi Öcsike I. el. o. t.

Kedves Marcella néni!

Nagyon örvendek, hogy én is bemutatkozom. Régen olvasgatom az Uj Cimborát, de csak most tudok bemutatkozni, mi-

vel hogy nagyon beteg voltam; hat hétig a kórházban feküdtem. Most már jobban vagyok és köszönhetem Marcella nénit és kis cimboráimat.

Cluj, 1938.

Hajdu Éva I. el. o. t.

Kedves Marcella néni!

én még nem tudok minden nagy betűt, azért írok kicsi betűvel. olvasni már tudok. olvasom az uicimborát. Keményfi Gyuszinak hívnak. a református iskolába járok, ulmeni-ben. csókolom a kezét.

Ulmeni, 1938.

Keményfi Gyuszi, I. el. o. t.

A bemutatkozókat olvassátok el kis cimborák figyelmesen. Ha netán hibát láttok — épp úgy, mint a rejtvényeknél, írjátok ki és küldjétek be. Ugyanis mindenki levelét úgy közöljük, ahogy beküldi.

Kis Cimborák figyelmébe!

Aki franciául vagy németül szeretne tanulni, jelentkezék szombaton délután az Uj Cimborá szerkesztőségében d. u. 5 órakor.

Kedves jó Szerkesztő néni!

Ezennel bemutatkozom én is, mint az Uj Cimborá többéves olvasója. A rajzkiállításra nyert jutalmakat hálásan köszönöm s iparkodni fogok tovább rajzolgatni.

A kedves Szerkesztő néni kezeit csókolja
Nagy Gyurika, IV. el. o. t.
Taureni.

(Ez az a kis cimboránk, akit állatrajzaiért kis Csengery Istvánnak neveztek el a kiállítás látogatói.)

Kedves Szerkesztő Néné!

Már rég hű olvasója vagyok az Uj Cimborának. Már az is illik, hogy egyszer bemutatkozzam a kis cimboráknak, most éppen ezért küldöm a fényképemet.

Nagyon szeretem az olyasmiket, mint Pocakos Tóbiás, a híres nyulvadász. A Hovány Béla levelében a következő hibás szavak vannak: laşi, kárpótolni. Minden kis cimborát szeretettel üdvözlök és kézcsókját küldi: Peter Lorándka, III. e. ot.

Mit játszunk gyerekek?

Husvét ünnepe alatt összeülnek a gyermekek. Azonnal felvetődik a kérdés: mit játszunk? A szobában lehet játszani kérészesdít, Mit visz a kis hajó, Amerikából jöttem, Hogy a zab? Igen, nem, fehér, fekete, Hol csörög az aranygyűrű? stb. és szembekötösdit.

Szembekötösdit játék.

A játékrendező beköti a cica szemét. Az egerek körülugrálják: — Maeska, maeska, mit keressz? — Maeska: egeret! Egerek: fogj meg engem, fogj meg engem, ha lehet! A maeska ide kap, oda kap, az egerek futnak előle s kiabálják: Itt árulják a szilvát, ropogtatják a magvát, a magvát. Ha egyet megfog, kérdik:

— Maeska, maeska mit fogtál? Maeska: egeret. Játékvezető: Kinek hívják? Ha kitalálta, az lesz a maeska, akit megfogott.

Eszperantó nyelvtanfolyam.

Vezeti: Kormos Jenő.

(Folytatjuk az előbbi leckét.)

Képzőkkel és összetett szavakban.

antaŭe = azelőtt
antaŭen = előre
antaŭ ol = mielőtt
malantaŭ = hátul
antaŭ tagmezo = délelőtt
poste = azután
de post = -tól, -től, után, óta
posttagmezo = délután

Ismét szavak következnek. Aki hibanélkül akar egy szép gyakorlatot fordítani, az tanulja meg jól a most közölt szavakat.

Szavak. = Vortoj.

aĉeti = venni, vásárolni
horloĝo = óra (tárgy)
konsisti = (valamiből) állani
muro = fal
cifero = számjegy
plato = lap (réz, -fa, -üveg, stb. lap)
bezoni = szükségelni, szüksége lenni
valamire

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Munkatársainknak, jó barátainknak, kis olvasóinknak kellemes húsvéti ünnepeket kívánunk.

Üzenjük nektek kis cimborák, hogy a mostani kettős számunk után csak május 1-én kaptok újságot. Addig ne is várjatok új lapot.

Kirjákné Kovács Emma. A küldött dolgok közlésre kerülnek. Örömmel vennénk, ha rövid, falusi életet érzékeltető, vagy a háztartásra vonatkozó cikkeket, akár versben, akár prózában ezután is kapnánk. — B. Csűrös Emilia. Várjuk az új tavaszi híreket. Készülök hosszú levelet írni, eddig óriási munkám és elfoglaltságom miatt képtelen voltam erre... Az apró nép húsvéti beszámolóját is várom. — Sily István Constanla. Az üzenetet át fogom adni Borsi B.-nak, amint erre alkalom kínálkozik. Munkájára Isten áldását kívánom. — Móráné Ősz Rózsa. A küldött népmeséket megkaptam. A húsvéti jó kívánságokat hasonlókkal viszonzom. Nem lehetetlen, hogy húsvét után arra veszem utam visszajövet. De ez még nem biztos, a körülményektől függ. Az „Egyszer egy királyleány” előadása elmaradt májusra. — L. Ady Mariska. Az országos rajzkiállítás szinte szédítően zsúfolt munkanapjai után most kezdek csak fellélegzeni. Az összegyűlt postát is most már rendre veszem. A szép ajándéknak nagyon örültem, de még jobban örülnek majd a kis cimborák. II-ik díjként fogjuk a toborzóversenyen kiadni, amely annnyival is becsesebb, hogy azt a kis cimborák drága Mariska néjeje nagybetegen is saját kezével készítette. Jó egészséget és kellemes ünnepet kívánunk. — J. Markovits Edith. Örömmel olvastam leveléből, hogy úgy látja, hogy az Uj Cimborá állandóan fejlődik — s Elek nagyapó Cimborájának méltó utódának találja.

Stefáni Matyika. A legkisebb kis cimboránk vagy, még csak két és fél éves, de már is büszkén mondod, hogy: én is új cimbola vadot!... Nagyra nőjj, Matyika! Hogy még sok örömmel teljék benned! — Gr. Bethlen Katinka, Câmpia Turzii. Szép terveid nemes lélekre vallanak. Segíteni akarsz azokon, akik testiekben, lelkiekben szűkölködnek. Ha ez a segíteni akarás érzése lelkedben feltámadt, megszületnek hozzá a szükséges erők is a kivitelhez. Nagyon szívesen írok neked mindannyiszor, valahányszor annak lélekben szükségét érzed. A húsvéti kis cikkek ügyesek, közlésre is kerülnek. — Gr. Degenfeld Anny IV. el. o. t. Ardasat. A fényképek s a levél örömet szereztek neked. Azt írod, hogy az Uj Cimborát nagyon szereted, érkezését mindig nehezen várod. Ujabban te is a bélyeggyűjtők közé

léptél. Kivánságod szerint küldeni fogunk majd bélyegeket.

Cluj-i kis cimboráink közt a rejtvényfejtési tevékenység megélénkült. Legutóbb a következők küldtek rejtvénymegfejtéseket: Albon Tibor IV. el. o. t., Behabec Magdus III. el. o. t., Szakács Márton III. g. o. t., Pataky Béla IV. o. t. A beérkezett munkákat a rovatvezető a sorsolásra be is osztja. — Pap Gábor III. el. o. t. Arad. Oh be kedvesen írtál, Gáborkám. Gondolom, hogy egy kicsit a szürke veréb is segített a levélírásban. Ám legközelebb teljesen egyedül, minden segítség nélkül is írsz majd. A bemutatkozó leveled és fényképed közlésre kerül majd, csak légy türelemmel. — Dézsi Zoltán III. el. o. t. és Dézsi Márta I. el. o. t. Huedin. Nem csak megfejtésen töröd a fejed, de új szerkesztésen is, Zolti, ez az ügyesség már rangot jelent a rejtvénymegfejtők között — mondjuk egy kapitányi rangot. De Mártuska sem akar mögötted maradni. Ő is igyekszik. Szép bemutatkozó levelet küldött. — Simon Jolánka V. el. o. t. Eremeni. Régi kis cimboránk vagy Jolánka s lám, a hűségben állod is a helyed. Kapsz is husvára egy szép kis imakönyv jelzöt tőlem.

Ádám Katóka I. g. ot. Odorheiu-en jársz a gimnáziumba, sok a leckéd, ezért kevesebb idő jut a tanulásra. A kis veteránok fénykép-ajándékának nagyon megörültél — Borsi ref. iskolások. Nagyon helyesen, közös barátságban többen is írtatok. Külditek be a megfejtést. — Meskó Judit VII. ot. Szép rendes az írásod. A megfejtésed, amint látom hibátlan. — Varga Mária VI. ot. Előbb küldött karácsonyi dolgozatodban győrrörködtem, azonban olyan hosszú, hogy így az Uj Cimborá nem tudja közölni. Mindenesetre egyszer összehívjuk az itteni kis cimborák irodalmi tanácsát és felolvassuk előttük, hogy lásd, milyen ügyesen dolgoztál. — Tamás Irén VI. ot. „Az Uj Cimborát várva-várom és szeretettel olvasom” — írod leveledben. Küldöd a megfejtést is. No csak haladjatok továbbra is ezen az uton borsai kis iskolások! — Fágáras román. kath. elemi iskolások. Örömmel látom, hogy az Uj Cimborá közös munkája titeket is serkent és lelkesít. Levelezésbe, rejtvényfejtésbe, kertészkedésbe, rajzmozgalomba lassan-lassan, szépen ti is bekapcsolódtok. Figyelemmel kísérem a tevékenységeiteket. Hát kézimunkálni szerettek-e? — Bucuresti-Tria-i vas. iskolások. Már nagyon várom a leveleteket. A tavaly küldött szép imakönyvjelzőket még most is őrzöm. Kedves volt a figyelemetek, hogy gondoltatok rám. Mit csinálnak a nyulak? Miki és Lulu? Remélem, most már nem nézi a kutya egereknek a pici nyulfiókákat? No mert sajnálnám őket. — Csefő Őcsike III. ot. Örültem a levelednek Őcsikém, mert azt látom belőle, hogy a rejtvényfejtést szorgalmasan gyakorolod.

FEJTÖRŐ

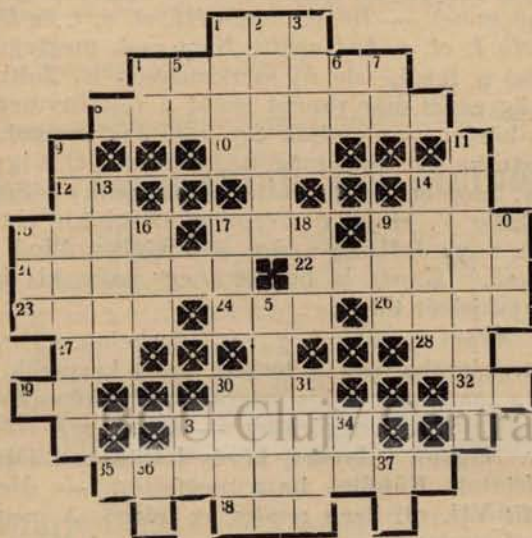
Kellemes húsvéti ünnepeket kíván minden kis cimborának

PISTA BÁCSI.

1. Keresztrejtvény.

Itt a tavasz!

Beküldte: Winkelmayer Annuska és Maucika,
II. g. o. t., Cluj.

Vízszintes sorok: 1. Nyílás. 4. A legszebb évszak. 8 Két névelővel, hirnők madár. 10. Irányt jelző szócska. 12. Táv határai. 14. L-el a footballista lövi. 15. A számóca tavasz végére... 17. Mindes. 19. tenger. 21. S-el a mező, a rét tavasszal. 22. Szerény hirnőke a tavasznak. 25. Az örök lakás. 24. Káhápé. 26. Testrészt. 27. Ecet (mással h.) 28. Meglepetést árul el. 29. Tavasszal virágzik. 30. Elesem. 32. Nemzet. 33. Tavasszal már csak ez fehér (hegy). 35. Őszi tavaszi hirnők, névelővel. 38. Helyhatározó szó.

Függőleges sorok: 1.tyol, fecseg. 2. A legtöbb tavaszi növény. 3. Akác betűi keverve. 4. Névelő. 5. Kettőzve, szülő becenév. 6. Kétes. 7. „Ködmön.“ mássalhangzói. 9. Ford. Tavasz énekese. 11. Tavaszi virág. 13. Virágzik. 14. Kéménylakó. 15. Ősanyánk. 16. Veszteség. 17. Tömrdek. 18. Tavaszi fűzfából készített hangszer. 19. Haza. 20. Az óra hangja. 25. Tavaszi ünnep. 30. hegy, rádió leadó hely. 31. Harapott. 33. Szólit, népiesen. 34. Téli sport. 36. Építő anyag. 37. Csóka lenne.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 4, 8, 21, 22 és 35. Függőleges: 2, 9, 11, 14 és 25.

2. Szórejtvény.

Beküldte: Hodis Ilyke, Cluj.

et+ész, et+ész, et+ész
r+ő, r+ő.

Megfejtési határidő: 1938 május 1. A megfejtők között jutalomkönyveket sorsolunk ki.

A könyv a legszebb ajándék!

A könyv a műveltség forrása!

A könyv a legjobb barát!

Lányok!

Ismerjük meg a történelem nagy asszonyait!

Dániel Anna: Erzsébet királyné. Díszkötéses könyv 115 oldalon, szép képekkel Lei 115.

Magyar nagyasszonyok. Elbeszélések Szilágyi Erzsébet, Lorántffy Zsuzsanna, Rozgonyi Cicelle, Szent Margit, Az egri hősnők és más nagyasszonyok életéből, színes képekkel Lei 115.

Sok szép asszonyi élet. Zrinyi Ilona, Bornemiszsa Anna, Erzsébet királyné, stb. élete Lei 115.

Flúk.

Ismerjük meg az emberi ész felődését!

A kőbaltától a repülőgépig. A tudomány és a technika vívmányainak élvezetes leírása. Képek az egész világból Lei 115.

Állatöszön — emberész. Hogyan utánozza az ember találmányaiban, házépítésében, gépeiben az állatokat Lei 115.

Évezredek csodái. Az emberi ész munkája sok évszázadon keresztül Lei 228.

Megrendelhető a Minerva Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt. könyvtérjesztő osztályánál, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Ugyanott nagy választék ismeretterjesztő könyvekben, szindarabokban, elbeszélésekben és regényekben.

Kiváratra árjegyzék ingyen!

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ, SIMON SÁNDOR és KORMOS JENŐ.

Minden cikkért a szerzője felelős.